

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

John Ajvide Lindqvist

Lasă-mă să intru

Traducere din suedeză și note de
Gabriella Eftimie

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Coperta colecției: Faber Studio

Foto copertă: © Tomas Sodergren / Nordicphotos / Corbis Photoland

Director producție:

Cristian Claudiu Coban

Redactor:

Domnica Drumea

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Lorina Chițan

Rodica Petcu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Lindqvist, John Ajvide

Lasă-mă să intru / John Ajvide Lindqvist ;

trad.: Gabriella Eftimie. - București : Editura Trei, 2012

ISBN 978-973-707-543-7

I. Eftimie, Gabriela (trad.)

821.113.6-31=135.1

Titlul original: Låt den rätte komma in

Autor: John Ajvide Lindqvist

Copyright © John Ajvide Lindqvist 2004

Publicată prin acord cu Ordfronts Förlag, Stockholm,
și Leonhardt & Høier Literary Agency aps, Copenhagen

Copyright © Editura Trei, 2012

pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București

Tel. /Fax: +4 021 300 60 90

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-543-7

Pentru Mia, Mia mea

Locația: Blackeberg

Unii se gândesc la prăjiturilele¹ cu cocos, alții la droguri. La „o viață decentă“. La stații de metrou sau suburbii. Și după aceea nu se mai gândesc la nimic. E un loc ca oricare altul, cu oameni, ca peste tot. Doar de asta l-au construit; pentru oameni. Ca să aibă unde să stea.

Nu vă gândiți la un loc prosper, care se dezvoltă după un ritm natural. Nici vorbă. Aici totul a fost planificat cu grijă încă de la început. Oamenii au fost nevoiți să se mute în clădiri gata finisate și utilate. În blocuri de beton, vopsite în culori neutre, pământii, răspândite pe spațiile verzi.

Blackeberg există de treizeci de ani, de când începe povestea. Imaginați-vă o atmosferă de pionierat, deschizătoare de drumuri. *Mayflower*; un tărâm necunoscut. Exact. Imaginați-vă apartamentele goale care-și așteaptă locatarii.

Și, iată-i că vin!

¹ La Blackeberg există o fabrică renumită care produce unul dintre cele mai comune dulciuri din Suedia, numit kokosbäll, un fel de „negresă“ învelită în nucă de cocos.

Uitați-i cum mășcăluiesc în șir lung peste Tranebergsbro, cu soarele în ochi și capul plin de vise. Mamele își poartă copiii în brațe, îi împing în cărucioare sau îi conduc ținându-i de mână. Tații n-au lănci și săbii în mâini, în schimb cară roboți de bucătărie și piese de mobilier ultra-funcționale. E posibil să și cânte ceva. *Internaționala*, poate. Sau un psalm², în funcție de dispoziție.

E mega-important. E nou. E ceva *modern*.

De fapt, nu s-a întâmplat nimic din toate astea.

Locatarii au ajuns aici cu metrul. Cu mașina sau cu camionetele în care își transportau mobila. Unul după altul. Ca un roi de furnici, au năvălit în apartamentele lor gata finisate, cu lucrurile lor. Au așezat totul în unghere și rafturi fabricate în serie și și-au grupat piesele de mobilier pe linoleum. Apoi au cumpărat câteva lucruri noi ca să umple golurile rămase.

Când au terminat, au ridicat privirea și au privit bucata de teren pe care au primit-o de la stat. Apoi au ieșit pe ușile lor și și-au dat seama că pământul fusese deja împărțit. Trebuiau să se mulțumească, deci, cu ce aveau.

Exista deja și un centru. Și terenuri de joacă suficient de mari pentru copii. Spații verzi cât vedeai cu ochii, după colțul blocurilor. Și multe alei pentru pietoni, fără mașini.

Așadar, era un loc potrivit. Asta își spuneau oamenii la masa din bucătărie, la câteva luni după ce s-au mutat.

„Am ajuns într-un loc bun.”

Un singur lucru le lipsea. Trecutul. La școală, copiii nu primeau teme suplimentare cu compuneri despre is-

² Se, vi gå upp till Jerusalem în orig., psalm compus de Paul Nilsson în 1906.

toria cartierului Blackeberg, pentru simplul motiv că locul în care trăiau nu avea o istorie. Și mai era ceva, cu o moară³. Și cu un tip care făcuse avere cu o fabrică de *snus*⁴. Și câteva clădiri vechi și ciudate, lângă apă. Dar asta se întâmplase de mult și nu mai avea nicio legătură cu prezentul.

Mai demult, pe locul blocurilor cu trei etaje de acum, nu era nimic în afară de păduri.

Nimeni nu avea acces la misterele trecutului; oamenii n-aveau nici măcar o biserică.

Asta spune ceva despre modernitatea locului și despre spiritul rațional. Și despre cât de eliberat se simțea omul de fantomele și teroarea trecutului.

Ceea ce explică parțial și de ce era atât de nepregătit.

Nimeni nu i-a văzut când s-au mutat în cartier.

În decembrie, când poliția a dat de camionagiul care i-a ajutat să-și transporte lucrurile, acesta nu prea avea ce să le spună în plus față de ce știau. Omul își notase doar atât în agendă: „18 oct. Norrköping-Blackeberg (Stoc-kholm)“. Și-a amintit că fusese vorba de un bărbat și fiica lui, o dulceță.

— Ah, da, bineînțeles. Îmi aduc aminte că nu aveau mai nimic. O canapea, câteva fotolii, un pat. O cursă ușoară, din punctul ăsta de vedere. Așa, și... voiau să fac transportul noaptea. I-am zis tipului c-o să-l coste mai mult, cu tariful pentru ore suplimentare și așa. Zicea că nu-i nicio problemă. Important era să ne deplasăm noaptea. Da' ce s-a întâmplat?

³ Referință la începuturile așezării, care inițial fusese o fermă, demolată și apoi înlocuită de o moară, care poate fi vizitată și în prezent.

⁴ Tutun în formă de pudră.

Camionagiul a fost informat despre ce era vorba, pe cine transportase el cu mașina. A făcut ochii mari și s-a holbat la literele din agenda lui.

— Ce mama dracului...

Gura i s-a strâmbat într-o grimasă, ca și când s-ar fi scârbit de propriul său scris.

18 oct. Norrköping-Blackeberg (Stockholm)

El îi dusesese acolo. Pe bărbat și pe fetiță.

N-avea de gând să povestească nimănui despre asta. Niciodată.

PARTEA ÎNTÂI

Fericit cel ce are un prieten ca el

*Dragoste, năbădăi,
necaz mare,
flăcăi!*

SIW MALMKVIST — „Kärleksgrubbel“

*N-am vrut niciodată să ucid,
Nu sunt rău din fire.
Fac asta
Pentru-a ta iubire.
Am dat greș?*

MORRISSEY —
„The Last Of The Famous International Playboys“

Miercuri, 21 octombrie 1981

— Și asta ce credeți că e?

Gunnar Holmberg, comisarul de poliție din Vällingby, ridică o pungă mică de plastic plină cu un praf alb.

Poate heroină, dar nimeni nu îndrăznește să spună ceva. Nimeni nu voia să fie luat în vizor pentru că recunoscuse așa ceva. Mai ales dacă persoana în cauză avea și un frate sau dacă fratele avea un prieten care era încurcat în treburile din astea. Care băga în venă. Până și fetele tăceau. Polițistul scutură punga.

— Praful de copt, ce credeți? Sau făină?

Un *nu* mormăit. Polițistul ăsta să nu-și închipuie că elevii din a 6-a B sunt tâmpiți. Da, adevărat, nu puteai discerne ce era în punga aia, dar subiectul lecției de azi erau drogurile, așa că puteai să tragi ușor concluziile. Polițistul se întoarse spre domnișoara profesoară.

— De fapt, ce le predați la practică?

Domnișoara zâmbi și ridică din umeri. Clasa izbucni în râs; era OK gaborul, până la urmă. Câțiva băieți primiseră permisiunea să pună mâna pe pistolul lui înainte să înceapă lecția. Neîncărcat, bineînțeles. Dar... orișicând.

Oskar fierbea pe dinăuntru. Știa răspunsul la întrebarea polițistului. Și-l dorea că nu poate să răspundă. Să-i spună că *știe*. Ar fi vrut să-i atragă atenția. Să se uite la el și să-i spună ceva după ce i-a răspuns corect. Știa că-i o prostie și totuși ridică mâna.

— Da?

— E heroină, nu?

— Da, fix asta e.

Polițistul îi aruncă o privire prietenoasă.

— Cum de-ai ghicit?

Întoarce capul spre el, curios să vadă ce-o să-i zică.

— Păi... am citit o grămadă despre asta, și-așa.

Polițistul dădu din cap.

— Foarte bine. Că citești mult, spuse, scuturând punga-lia. Dar dacă te apuci de astea, nu prea-ți mai rămâne timp de citit. Cam cât valorează doza asta, voi ce credeți?

Oskar nu mai fu nevoit să răspundă. Avusese parte de atenția dorită. Ba chiar apucase să-i spună polițistului și că citește mult. Își depășise așteptările.

Începu să viseze cu ochii deschiși. Își imaginează că după ore, polițistul avea să vină la el, să se așeze lângă el și să se ocupe numai și numai de el. Și atunci Oskar avea să-i povestească totul. Și polițistul avea să-l înțeleagă. Avea să-l mângâie pe cap, să-i spună că-i un băiat bun, să-l ridice, să-l țină în brațe, să-i zică...

— Clănțăul naibii.

Jonny Forsberg îl împunse cu degetul. Fratele lui Jonny umbla cu o gașcă de drogați și Jonny cunoștea o grămadă de cuvinte din alea pe care băieții din clasă și le însușeau la rândul lor imediat. Probabil că știa *exact* cât valora punga aia, dar nu-și bătuse gura aiurea. Nu stătuse la taclale cu copoiul.

Clopoțelul sună și Oskar zăbovi pe lângă cuier, neștiind ce să facă. Jonny voia să-i facă rău — cum ar fi putut s-o șteargă fără să-l observe? Să rămână pe coridor sau să iasă în curte? Jonny și ceilalți colegi de clasă se năpustiră spre curtea școlii de îndată ce sună.

Ah, da! Polițistul zicea c-o să parcheze mașina în curte și cine voia să se uite era bine-venit. Jonny n-o să îndrăznească să se lege de el în prezența polițistului.

Oskar coborî și se opri lângă ușile de la intrare, apoi se uită pe geam. Toți colegii lui se adunaseră în jurul mașinii de poliție, cum bănuise. Lui Oskar i-ar fi plăcut să se uite și el, dar acum nu era o idee prea bună. Cineva o să-i tragă un genunchi în burtă sau o să-i tragă pantalonii în sus, cât să-i intre în fund, cu sau fără polițist. Totuși, aveau să-l păsuiească puțin, din cauza pauzei. Oskar ieși în curtea școlii și se furișă în spatele clădirii, spre toalete.

Ajuns înăuntru, începu să tragă cu urechea și-și dres glasul. Sunetul răsună printre cabine. Scoase repede Pișbalonul din chiloți, mingea din cauciuc buretos cam cât o mandarină, pe care o decupase dintr-o saltea veche și o găurise special ca să aibă unde să-și bage puța. O mirosi.

Da, bineînțeles, se pișase pe el și azi, ca prostul. Clăti mingea în chiuvetă și încercă s-o stoarcă bine.

Incontinentă. Așa se numea chestia. Citise despre asta într-o broșură pe care o șutise de la farmacie. Era o boală pentru babe și moși.

Și pentru mine.

Existau medicamente, cel puțin asta scria în broșură, dar *nu* avea de gând să-și cheltuie banii de buzunar pe așa ceva și să se și umilească în fața farmacistei. Și în

niciun caz n-avea să-i povestească mamei; sigur i-ar fi fost milă de el că s-a îmbolnăvit.

Avea Pişbalonul care funcţiona bine-mersi, atâta timp cât situaţia nu se înrăutăţea.

Afară se auzeau paşi, apoi voci. Strânse mingea în mână şi se furişă într-o cabină. Uşa de la intrare se deschise chiar în clipa în care încuie. Se urcă încet pe capacul toaletei şi se ghemui într-un colţ ca să nu-l vadă, în caz că se uitau pe sub uşă. Încercă să-şi țină respiraţia.

— Porcuşooooorule?

Jonny, bineînţeles.

— Porcuşorule, eşti aici?

Şi Micke. Cei mai periculoşi dintre toţi. De fapt, nu, Tomas era şi mai rău, dar de obicei nu prea se implica în bătăi şi chestii de genu', era prea deştept pentru asta. Probabil că era pe afară şi îl pupa în cur pe poliţist. Dacă ar fi descoperit Pişbalonul, Tomas ar fi fost cel care ar fi profitat cel mai bine de situaţie ca să-şi bată joc de el, mult timp. Jonny şi Micke i-ar fi tras una, dar atât. Aşa că, într-un fel, avea totuşi baftă...

— Porcuşorule? *Ştim* că eşti aici.

Încercară să deschidă uşile. Le zgâlţâiră. Bătură cu pumnul în ele. Oskar stătea cu braţele în jurul genunchilor şi strânse din dinţi ca nu cumva să ţipe.

Plecaţi de aici! Lăsaţi-mă în pace! De ce nu vreţi să mă lăsaţi în pace?

Jonny vorbea pe un ton drăgăstos.

— Porcuşorule, o să te prindem după ore dacă nu vrei să ieşi acum. Vrei să ţi-o iei?

Preţ de o clipă, se făcu linişte. Oskar expiră încet.

Cei doi se aruncară peste uşă trăgându-i şuturi şi pumni. Răsuna în toată încăperea şi zăvorul începu să se

îndoaie spre înăuntru. Ar fi fost mai bine dacă ar fi deschis și-ar fi ieșit la ei înainte să se enerveze pe bune. Dar nu era în stare, pur și simplu.

— Porcușooooorule?

Ridică mâinile, indicându-le că era acolo și că nu putea să facă nimic. Era interzis, oricum. Pentru el. Puteau găsi o grămadă de motive pentru care merita să fie pedepsit: era prea gras, prea urât, prea scârbos. Dar problema cea mai mare era că exista, și de fiecare dată când le amintea asta, însemna că încalcă regulile.

Probabil că o să-l „boteze” și atât. O să-i bage capul în vasul toaletei și o să tragă apa. Indiferent de ce le trecea prin cap, se simțea întotdeauna ușurat când terminau. De ce nu trăgea zăvorul care avea să sară de acolo oricum, de ce nu-i lăsa să-și facă damblaua cu el?

Se holbă la zăvorul care ieșise din lăcaș pocnind, la ușa care se dădu de peretele cabinei, la zâmbetul triumfător al lui Micke Siskov și își dădu seama de ce.

Pentru că prin asta ar fi încălcat regulile jocului.

Nici el nu trăsesese zăvorul și nici ei nu se cățăraseră pe peretele cabinei ca să pună mâna pe el în trei secunde pentru simplul fapt că nu voiau să încalce regulile.

Rolul lor era să simtă exaltarea vânătorului și el, treama celui vânat. În clipa în care îl prindeau, distracția se termina, iar pedeapsa în sine nu era decât o sarcină pe care trebuiau s-o îndeplinească. Dacă ceda prea devreme, exista riscul ca ei să se concentreze mai mult asupra pedepsei, în loc de vânătoare. Ceea ce ar fi fost mai rău.

Jonny Forsberg vârî capul înăuntru.

— Dacă vrei să te caci, tre’ să ridici capacul, să știi. Acum guiță ca porcul.

Și Oskar guiță ca porcul. Se strădui mai mult decât de obicei, de frică să nu-l oblighe să-și ridice mâinile și să-i descopere secretul dezgustător.

Își turti nasul ca să-l facă să semene cu un râț, apoi grohăi și guiță, grohăi și guiță. Jonny și Micke izbucniră în râș.

— Pfuai, Porcușorule. Mai tare.

Oskar continuă. Își ținu ochii strâns închiși și continuă. Își strânse pumnii până când unghiile îi intrară în piele, scoțând mai departe sunetele alea. Grohăi și guiță până când simți un gust ciudat în gură. Atunci se opri și deschise ochii.

Cei doi plecaseră.

Oskar rămase pe loc, ghemuit pe capacul veceului, și se holbă la gresia de pe jos. În fața lui se vedea o pată roșie. În timp ce se holba, din nasul lui se scurse încă un strop. Rupse o bucată de hârtie igienică și o ținu apăsată pe nară.

Chestia asta i se întâmpla uneori când îi era frică. Începea să-i curgă sânge din nas, așa, pur și simplu. Îl salvase de câteva ori când voiau să-l bată, îi făcuse să se răzgândească, văzând că sângera oricum.

Oskar Eriksson stătea ghemuit, cu o bucată de hârtie într-o mână și cu Pișbalonul în cealaltă. Îi curgea sânge din nas, se pișa pe el și îi umbla gura aiurea. Se scăpa pe el din toate găurile. În curând o să se și cace pe el. Ca porcul.

Se ridică și ieși din cabină. Nu șterse pata de sânge. N-au decât s-o vadă și să se întrebe ce s-a întâmplat. Să creadă că cineva a fost omorât — pentru că asta s-a și întâmplat. Cineva *chiar* a fost omorât. Pentru a o suta oară.

*

Håkan Bengtsson, un bărbat în jur de patruzeci și cinci de ani, cu început de chelie și burtă, fără domiciliu stabil în registrele autorităților, stătea în metrou și studia prin geam ceea ce avea să devină cartierul lui.

La drept vorbind, era cam urât. Norrköping îi plăcu-se mai mult. Și totuși, suburbiile astea din vest nu semănau deloc cu cele de lângă Stockholm, pe care le văzuse la televizor; Kista, Rinkeby sau Hallonberg.

„Următoarea stație: Råcksta.“

Clădirile erau mai rotunde, mai prietenoase. Deși era un zgârie-nori în toată regula.

Dădu capul pe spate ca să vadă și ultimul etaj al complexului de birouri în care-și aveau sediul cei de la Vattenfall⁵. Nu-și amintea să fi văzut o clădire ca asta în Norrköping. E adevărat că nu fusese niciodată în centru.

Trebuia să coboare la următoarea, parcă... sau nu? Verifică harta cu toate liniile, lipită deasupra ușilor. Îhâm, da. La următoarea.

„Atenție, se închid ușile.“

Doar nu s-au uitat la el?

Nu, în vagon se aflau doar câțiva călători, majoritatea ascunși după ziare de scandal. Mâine aveau să citească despre el.

Håkan rămase cu privirea ațintită spre o reclamă pentru lenjerie intimă. O femeie poza în chiloți și sutien negru, de dantelă, într-o poziție provocatoare. Ce nebunie. Peste tot, oameni în pielea goală. Și nimeni nu zicea nimic. Cât de tare-i afecta chestia asta, cât de tare le zăpăcea

⁵ Companie suedeză furnizoare de energie electrică.

mințile, cât de mult le distorsiona felul în care percepeau iubirea?

Mâinile începură să-i tremure și încercă să le ascundă între genunchi. Era al dracului de nervos.

„Chiar nu există alte metode?”

„Crezi că te-aș obliga să faci asta dacă ar exista?”

„Nu, dar...”

„Nu există alte metode.”

Nu, nu existau. N-avea cum să procedeze altfel. Decât așa. Și n-avea voie s-o dea în bară. S-a uitat pe harta din cartea de telefoane, a ales o zonă împădurită care părea potrivită, după care și-a luat geanta și a plecat.

Decupase sigla mărcii Adidas cu cuțitul, care acum se afla pe fundul genții de la picioarele lui. Data trecută, la Norrköping, era s-o pățească rău de tot din cauza asta. Cineva își amintise de marca genții și poliția a găsit-o în containerul în care o aruncase, *nu departe de blocul lor*.

Azi o să ia geanta acasă. Poate o să o facă ferfeniță și o s-o arunce la veceu. Nu așa procedau de obicei?

De fapt, cum se proceda?

„Ultima stație, vă rugăm, coborâți.”

Metroul scuipe și ultimii călători și Håkan îi urmă cu geanta în mână. I se păru grea, cu toate că singurul obiect care cântărea ceva, cât de cât, era recipientul aflat sub presiune. Se strădui să meargă normal, nu ca și când s-ar fi îndreptat spre plutonul de execuție. Nimeni nu trebuia să-l observe.

Dar picioarele îi erau din plumb, de parcă s-ar fi lipit de peron. Și dacă s-ar fi oprit acolo? Dacă n-ar fi clipit, n-ar fi mișcat niciun mușchi și ar fi stat acolo, pe loc? Dacă ar fi așteptat lăsarea nopții, să-l observe cineva, să-i sune pe... să îl ia de acolo. Dacă l-ar fi dus altundeva.

Continuă să pășească în ritmul obișnuit. Stânga, dreapta, stânga, dreapta. N-avea voie să dezamăgească. Dacă ar fi dezamăgit, s-ar fi întâmplat lucruri oribile. De neconceput.

Ajuns sus, la bariere, se uită în jurul lui. Avea un simț al orientării destul de prost. Oare în ce direcție ar trebui s-o ia ca să ajungă la zona împădurită? Normal că nu putea să întrebe vreun trecător. Asta era, trebuia să se descurce. Trebuia să meargă mai departe. Stânga, dreapta, stânga, dreapta.

Trebuia să existe o altă metodă.

Dar nu-i venea nimic în cap. Existau anumite condiții, anumite criterii. Și asta era singura cale prin care le putea întruni.

Făcuse asta de două ori până acum și de fiecare dată o dăduse în bară. În Växjö nu atât de mult, dar suficient cât să fie nevoiți să se mute. Azi, avea să se descurce perfect. Și avea să primească multe laude.

Poate și niște mângâieri.

De două ori. Era oricum pierdut. Ce mai conta o a treia oară? Nu mai conta deloc. Pedepsa era aceeași, probabil. Închisoare pe viață.

Și partea morală? De câte ori poți să-ți învârți coada, rege Minos?

Aleea din parc cotea spre pădure. Trebuie să fi fost pădurea pe care o văzuse pe hartă. Inhalatorul și cuțitul se ciocniră în geantă. Încercă s-o țină astfel încât să nu se scuture.

Un copil apărură în fața lui, pe potecă. O fetiță de vreo opt ani, în drum spre casă, cu ghiozdanul lovindu-i-se de șolduri.

Nu! Nici în ruptul capului!